

Det Anarkistiska Biblioteket

Det anarkistiska manifestet

Pierre Ramus

Pierre Ramus
Det anarkistiska manifestet
1922

Bokförlaget Brand, Föreningstryckeriet. Stockholm 1929.

www.anarkistiskabiblioteket.se

1922

Innehåll

I.	3
II.	5
III.	10
IV.	13

derna vetenskapen, förnämligast på naturvetenskaperna och på exempel i världshistorien; den *andra* på bergspredikans etiska grundval; den *tredje* på diverse konklusioner, fotade på en idealistisk-filosofisk förbindelse mellan Tolstojs och Nietzsches ideal.

Inskränkt skolastik, ignorant oförstånd och platt formalism. skola icke begripa en sådan mångsidighet, som även för till flera taktiska skiljaktigheter. Men det skadar icke. Först när idéens bärare gjort sig fria från varje oförstånd, kunna de vara anarkister, då ha de blivit anarkister.

Anarkismens upphöjda idé omfattar alla livets områden, alla sidor av den mänskliga naturen, av den mänskliga anden och det mänskliga lynnet. Den förintar de historiska felen i det förgångna; den undandrar oss deras återupprepande, emedan den lär oss, att vårt mål icke är småplotter, icke detaljer eller kompromiss och löjligt schackrande för politiska patent; vår strid måste vara en hjältekamp av fria män och fria kvinnor, som vägledas av sin ideala världsåskådnings lysande strålar. De anarkistiska idéerna skola ståla oss; ingen skall tillåtas vara svag. Anarkismen är den fackla, som skall leda mänskligheten till en epok i historien, där den äntligen, efter årtusendenas misstag, lögner och villor skall kunna utropa att den nått FRIHETEN!

Som anarkister och kommunister möta vi Dig, proletäriske broder och arbetssyster, för att visa Dig vägen till Din befrielse från arbetsoket, från din andliga förnedring, Ditt andliga och sociala slaveri.

På de följande raderna skall det vara vår uppgift att visa Dig, att Ditt elände, hungern, som ständigt förföljer mänsklighetens flertal, nöden genom arbetslöshet och överansträngningar som bryter ned hälsan, de oupphörliga omsorgerna om existensen och rädslan för ålderdomen icke behöva finnas; vi vilja lära våra bröder och systrar, att fängelser, kasärner, domstolar, schavotter; svarta, förpestade fattigdomens helveten och folkets dagliga tvångsarbetshus, de så kallade fabrikerna, äro något onaturligt, vi vilja lära Eder att det mycket väl kan givas ett tillstånd i det sociala livet, i vilket alla dessa moment av det mänskliga slaveriet och den mänskliga utsugningen icke finnas, där frihet, livslycka, likhet och broderskap äro livets samhälleliga grundlagar.

Som tänkande människor, begåvade med förnuft, påstå vi anarkister, att vi leva i ett samhälle av slaveri, vi vilja visa våra medmänniskor, varför det är så, vi vilja visa dem ett samhälle av frihet, rättfärdighet och broderskap. Vi vilja också visa dem vägen till detta samhälle.

I.

Vad man vanligen nämner den »sociala frågan» äro två företeelser i vårt sociala liv, som låta sig sammanfattas i följande två ord: *ofrihet* och *fattigdom*. De bilda den »sociala fråga», som sedan länge upphört att vara en »fråga».

På samma sätt som de moderna kapitalistiska samhällenas rikedom är nästan omätlig, så är också deras fattigdom. Dessa båda företeelser - rikedom och fattigdom - äro oundvikliga, de höra ihop och äro oskiljaktliga yttringar av ett samhällssystem, som icke i sina sociala delar bildar bildar några enhetliga, harmoniska mänsko- och gruppassociationer. Vårt samhälle är så inrättat, att en liten *minoritet* av människor skola ha ärvda rättigheter, besitta privilegier, fördelar, maktfullkomlighet över den ojämförligt största delen av mänskligheten och kunna leva av dennas arbetsavkastning. Detta sista kan endast ske emedan denna minoritetskast förfogar över medel, en samhällelig kraft, som sätter den i stånd, att förtrycka samhällsmedlemmarnas majoritet. Det uppstår två klasser, den besittande och den besittningslösa klassen; på den förras sida står rikedom, på den senares sida står fattigdomen.

Den verkliga grunden, orsaken till fattigdomen på den egendomslösas sida och till rikedomens på den ägande klassens sida, är ofriheten, det tillstånd av slaveri och ekonomiskt beroende i vilket den avgjort övervägande massan av människor befinner sig. Systemet och medlen äro villkor för upprätthållandet av detta mänskliga slaveri; människornas ofrihet förklarar rikedomens hos de härskande och fattigdomen hos de undertryckta.

Sedan årtusenden är slaveriet detsamma. Det består däri, att herren låter slaven arbeta för sig. Och slaven är främst slav därför, att det pålagts honom boja, som berövat honom hans människovärde och värnkraft och emedan det blott medgives honom att använda sin arbetskraft, när hans arbetsskicklighet icke förökar hans eget, utan hans herres välstånd och rikedom.

Så har förhållandet varit från den primitiva slaven till vår moderna lönslav. Varje sida i slaveriets historia visar samma ekonomiska kronologi. Och alla förändringar av slaveriets former ha blott vidtagits för att göra slavarbetet mera givande, för att stegra och förstora arbetets resultat; för slavägaren betyder detta ökad rikedom, för slaven ökad fattigdom.

Det moderna kapitalistiska samhällenas grundval ligger här blottad för våra ögon. Industrikapitalisten eller jordägaren är slavägare, *därav* rikedom; proletären är slaven och *därför* den fattige.

Den härskande klassen har omgivit sig med en arsenal av mordverktyg och försvarar med dessa sin existens, som är olösligt förbunden med privategendomen.

Detta - privat kommer av det latinska ordet »privativ», vilket betyder »berövas» - är deras herraväldes rättstitel, enligt vilken jorden, maskinerna, verktygen och fabrikerne, husen och fälten, alla för gemenskapen oumbärliga livsmedel äro deras privata, personliga egendom. Miljoner människor stå utblottade och utarmade i våra samhällen, och erhålla sin magra andel av de obetingat nödvändiga livsförnödenheterna, endast därför att företagarklassen vill betjäna sig av deras arbetskraft och fördenskull avstår en liten del av de produkter, som slavarne genom eget arbete skapat. Detta tillstånd av privatmonopolistisk egendomsanhopning på bekostnad av flertalet samhällsmedborgares levnadslycka *kan endast upprätthållas och bestå genom statens beskydd*. Denna försvarar privategendomen; den ingriper mot den, som sporrad av eländet, hungern och nöden reser sig mot den stadfästa rätten hos det bestående och fordrar att fritt få medarbeta, men också fritt få njuta av den samhälleliga rikedomens.

De moderna samhällena, där några tusen dagdrivare representera den skamligaste orätt, bestå endast genom statens auktoritet. Privategendo-

kventa antimilitarister, emedan de icke vilja omforma militarismen, icke tillkämpa sig staten, utan avskaffa bådaderna.

Men därmed äro anarkisternas praktiska aktionsmedel icke slut. I sin gemensamma taktik äga de ännu ett, som hör till det mest betydande: *den oavbrutna propagandan för den anarkistiska världsåskådningen*, liksom det anarkistiska levnadssättet hos en och var, som med stolthet nämner sig anarkist.

I individens revolt och i varje, om också aldrig så liten människogrups olydnad mot det bestående ligger det första varslet om det nya. Anarkisten vet det; hans personliga revolt tar sig dagliga uttryck. Han fogar sig icke efter några sedliga lagar, efter tradition, moral; han följer endast sitt förnuft och sina idealistiska slutsatser. Genom denna sin hållning i andligt, ekonomiskt, moraliskt, intellektuellt och psykiskt avseende, skiljer han sig från vardagsmänniskan och bidrager därmed till det beståendes *upplösande*; men han bygger för framtiden, för det kommande fria samhället.

IV.

Medan de socialdemokratiska partierna vilja föra människorna till ett nytt stadium för statligt förtryck, vill den anarkistiska rörelsen frigöra människans förnuft, giva henne andlig frihet, individuell och social allmänlycka.

Anarkismen är en världsåskådning, den är inget dogmatiskt, kvacksalvande reformparti. Så avspeglas den också i dess förkämpars och pionjärs sjäsliv. Medan olikheterna i åskådningar inom socialismen nästan alltid framställa frågan: socialist eller icke? - så finna vi att, så olika uppfattningar anarkisterna än ha om hushållningsspörsmålet i den socialistiska framtiden, dessa ändå kvarstanna på socialismens grundvalar. Med avseende på anarkismens ideal ges det inga skiljaktigheter mellan anarkismens olika riktningar.

De ekonomiska systemen skilja sig för det *första* i den ovan skisserade kommunistiska anarkismen; för det *andra* i den kollektiva anarkismen och för det *tredje* i en extremt formulerad avart av den sista, den individualistiska anarkismen.

De andliga element, varpå anarkismen grundas, äro mångsidiga som livet självt; dess härligaste moment: frihetslängtan hos varje med förnuft begåvad människa - är anarkismens grundval. Anarkismens teoretiska underlag kan uppdelas på tre olika skolor; den *första* grundar sig på den mo-

resultat av en orättfärdig maktusurpation, som ständigt förringar arbetslönen, slutligen skall kunna avskaffas. Därför äro de också de enda, som försöka realisera verkliga »socialreformer». De påstå nämligen, att en förbättring av arbetarnas levnadsförhållanden icke kan ifrågakomma genom lagstiftning, utan endast kan bli resultatet av proletarietets egen ekonomiska kamp. All strid för bättre levnadsvillkor kan av proletarietet föras med framgång på utomparlamentariska vägar; den sista striden, den sociala revolutionen, som skall övervinna alla de olika förhållanden som bidra till proletarietets förslavande, kan ju endast föras efter utomparlamentariska linjer.

Anarkisterna äro alltså för praktiska reformer och för proletarietets dagliga klasskamp. Visserligen föres icke denna klasskamp i parlamentet vare sig genom principiella eller principvidriga tal av proletära representanter. Klasskampen måste utkämpas på industrins arena, i varje fabrik, i varje verkstad, i varje statarhydda, överallt, där det vaknande proletarietet anar möjligheterna för ett nytt, fritt liv och kämpar därför. Anarkisterna lita icke på politiskt röstförvärv genom demagogiska fraser och banalt pladder, men de tro på proletarietets offervilliga solidaritet. Denna solidaritet, som i det industriella livet finner ett uttryck i strejken, måste få sitt fullkomligaste, gedignaste uttryck i *generalstrejken*.

Kan proletariet genom denna genomföra några av sina fordringar - vilket redan lyckats mer än en gång - så äro resultaten av en sådan seger verkliga, praktiska, av folket genomförda sociala reformer, som icke söver det, utan uppfordrar det till nya strider.

Varje ekonomisk kamp är en politisk kamp, icke i politisk röstbemärkelse, utan i bästa socialrevolutionära mening. Därför äro också anarkisterna i ständig politisk verksamhet, fast som sagt, icke i politisk tröstverksamhet, vilket betyder ett förstärkande av den borgerliga ordningen, utan för att skapa en *antistatlig* uppfattning. De äro också de enda verkliga *antimilitaristerna*, emedan de påstå, att fred är en omöjlighet och att militarismen kommer att vila på folken som en evig förbannelse - så länge staten består.

Vill man freden, måste man avskaffa orostiftaren, krigsorganisatören, staten, och vill man vara politiskt verksam, så är det antimilitaristiska fältet ett långt mer betydande och rikare fält för massans aktivitet, än att mönstra till val vart tredje eller femte år och odla banala parlamentstal. Antimilitarismen är den enda politiska kamp, som proletarietet bör tillställa, ty genom den föres det närmare slutmålet. Anarkisterna äro konse-

men förläna en sådan monopolistisk egendomsherre makten, att föreskriva den egendomslösa, huru och under vilka villkor han måste arbeta. Så uppstår löneslaveriet, det ekonomiska tillstånd i vilket arbetarna leva sitt samhälleliga liv. Till följd av sin egen inneboende orätt kunde denna kapitalismens egendoms- och arbetsordning icke upprätthållas genom sig själv; för att skydda sig har de härskande *staten*, som medelst våld upprätthåller det bestående systemet. Detta skydd genom staten garanterar kapitalisten den fullkomliga säkerhet, varav han är i behov vid utövandet av sin utsugargärning, och han begagnar sig av de fördelar privategendomen medför, för att dra största möjliga profit ur slavens arbetskraft.

För det första möjliggör staten privategendomen, för det andra dess monopolistiska-tyranniska villkor, i vilka utsugningen består.

Staten och utsugningen, privategendomen och löneslaveriet äro tvillingar. De framspringa ständigt ur samma källa ur herradömet, förvaltningen, våldet - dess auktoritet och dess ande.

Alla känna vi de demoniska verkningarna av denna sociala hydra - stönande vrda vi oss i hennes famntag. Proletarietets liv är fattigt på ljus; endast verktyg för profitrofferi arbeta arbetarna själlöst och intresselöst i sina fjättrar, eggade av hungerns pinande smärta eller av rädsla för den. Våra levnadsvillkor som proletärer tryckas med all kraft ned till den lägsta tänkbara nivå. Den fruktansvärda kampen om existensen söndrar den proletära klassen, berövar den nästan varje kännedom om en naturlig mänsklig solidaritet.

I det kapitalistiska samhället existerar en oöverskådlig rad vämjeliga pesthärdar, andlig och kroppslig prostitution, trolöshet, tjuvnad, nedrighet och råhet. Och medan vi alla i det sociala livets avgrund bildar dess smuts och moras, lever på våra ryggar den härskande, parasitära klassen ett liv i sorglöshet, i en vansinnig virvel av nöjen och tidsfördriv; våra benknotor äro deras stolar och bord, våra tomma kranier äro pokaler ur vilka de dricka sin glädje i hån och triumf över oss.

II.

Vi, som äro anarkister och kommunister, hata det moderna samhället för dess sociala orättfärdighet, dess lögnaktighet och tyranni.

Vi äro de enda, som stiga fram till proletarietet utan demagogiska självintressen. Vi lämna aldrig i våra kampmetoder tillfällen till personliga fördelar öppna; vi behärska icke kampen, dirigera den icke ivllkorligt,

utan vilja framskapa en social aktion, som springer fram ur den målmedvetna viljan, ur känslan av personlighetsvärde, ur missnöjet med det utsegnignens och förtryckets ok, som pålagts proletariet.

Men vad vilja de kommunistiska anarkisterna?

De, som företräda den kommunistiska anarkismens teorier, äro motståndare till varje på översinnliga uppenbarelser vilande religion och teologisk-klerikal mystik; vi äro motståndare till staten; vi äro motståndare till privategendomen; vi äro motståndare till alla lagar, som människor stiftat över människor; vi äro sfvurna fiender till varje förening mellan människor, som påtvungits dem genom yttre våld, således även till de släktförhållanden, som upprätthållas genom den nuvarande äktenskapsformen.

Anarkismen är en världsåskådning, vars sociala kärna ligger i begreppet *herrelöshet*. Herraväldet är något skapat, det är icke ursprungligt. Det har uppstått med det metafysiska tänkandet hos den primitiva människandan och grundades som fast institution vid uppkomsten av prästvåldet i det urtida samhälle, som byggde på stammen. Herravælde är alltid en art av våld och dess förekomst i andligt avseende jämnade snart vägen till materiellt betryck. Den naiva tron, som förde till underkastelse under ett översinnligt, övernaturligt väsen, så kallade Gud, ledde även under prästernas spira - de voro också de första konungarna - till tron på dessas jordiska auktoritet. Så uppstod staten. Med denna begynte den världsliga auktoritetens *självändamål*, ägandet, egendomens monopolistiska form, som sedermera funnit en annan; privatäganderättsformen. Och för att skydda denna monopolform, som gynnade fåtalet, blev i början endast enskilda fall av förvaltande privategendomsrätt sanktionerad som norm; detta tillvägagående nådde isn kulminationspunkt i den romerska jurisprudenten, i den romerska lagkodexen.

Med skapandet av privategendom genom politiskt våld, genom staten, inträder en ny epok i mänsklighetens historia. Den ursprungliga naturligheten mellan människorna var snart i det närmaste försvunnen. I alla individuella angelägenheter, liksom även i det offentliga livet är det i dag staten och den genom staten befordrade egenlysttan hos egendomsbesittarna, som alltid uttalar det utslagsgivande ordet. Mänskligheten lider således under två gissel: *auktoriteten och privategendomsmonopolet*.

Anarkismen grundar isna sociala teorier, sitt vackra ideala framtidsmål på den befriade individen och på människornas fria individualitet. I hela världshistorien, i alla epoker av statligt liv se vi hur man hänsynslöst ödelagt denna mänskliga individualitet, hur alla de utvecklingsmöjligheter

Detta parti har hos arbetarna lyckats uppnå ett visst imponerande inflytande. Detta partis parlamentariska utvecklingsperiod, som endast avslöjat fruktlösa strävanden och korruption, börjar råka i misskredit i alla tänkande arbetarkretsar. I Tyskland ha vi haft tillfälle att observera dess avfall i såväl ideellt som moraliskt avseende.

Utgående från en ekonomisk fatalism, bygger den marxistiska socialismen alltjämt vidare på fundament, som utgöra en negation av varje äkta socialism. Socialismen är det ekonomiska system som socialiserar och införlivar med samhället alla sociala hjälpmedel; men samhällethar intet med staten att göra. Staten är antisocial; dess principer bygga på privategendom och herravælde. Marxismen socialiserar staten, och den *auktoritära* socialismen, som alltigenom är kulturfientlig, slår i socialdemokratins ut i full blom.

Till detta sällar sig tron, att samhället kan reformeras genom staten, vilket är falskt, emedan varje verklig, genomgripande reform av samhället i socialistisk mening förutsätter statens undanrödjande. Då socialdemokratins icke vill detta, utan endast eftersträvar en demokratisk stat, är det intet socialistiskt, utan ett statsuppehållande parti, vadan dess platta och tomma ordopposition mot den bestående statens representanter knappast ändrar något.

I sin taktik använder sig socialdemokratins av borgerliga medel, av parlamentarismen, som aldrig kan bli ett medel för befrielse. Parlamentarismen är ett fält på vilket alla representanter för olika intressen inom det borgerliga samhället framställa sina anspråk på staten; där beskattningsfrågan betraktas i belysning av olika samhällsskiktets fordringar och slutligen lagligt ordnas. Och allt sker i lugn; bestående utsugarsamhällets ordning störes så lite som möjligt. Denna taktik bär också sina frukter: redan i dag företräder socialdemokratins socialismen som lockbete för massan. Det har i sanning blivit ett demokratiskt reformparti, som för länge sedan uppgivit strävandena för en social revolution och för folkets revolutionära fostran. Deras strävanden har omskapats till något som i mycket liknar Englands borgerliga radikal-liberalism.

Vad beträffar de stora socialdemokratiska partierna i andra stater, i Österrike, Frankrike o. s. v., så har marxismen aldrig spelat någon väsentlig roll i dem. De äro uteslutande demokratiska reformpartier, som begravt socialismens revolutionära clou på det partipolitiska mandatsökeriets fält.

Anarkisterna äro i dag de enda verkliga socialisterna. De äro också de enda, som bekämpa de ovan skisserade inkomstförhållandena mellan de olika klasserna i det borgerliga samhället, så att räntan och profiten som

varest detta icke kan uppnås, genom särskild prövning av såväl majoritetens som minoritetens ståndpunkt.

»En dröm, en vacker drömbild; det är synd tyvärr, att den är orealiserbar!» ropa alla våra motståndare, från de konservativa till socialdemokraterna.

Låt dem ropa! Alltid i historien har man ropat detta till idealismens stora förkämpar - och historien har i medlidande täckt dessa »besvärjares» namn med glömskans mantel. Blott »utopisterna», de opraktiska idealisterna leva för evigt i alla ädelsinnades hjärtan; och det goda och rätta och upphöjda, som de velat och anat, hur många fall förverkligats. Också vi gå obekymrade vår väg i stolt förtröstan på människornas skaparkraft och på möjligheterna att förverkliga våra ideal. Den dag skall komma, måste komma då vi skola vakna ur nutidsnattens vidrigheter till det nya livets strålande, härliga dagsljus. I detta nya liv skall det finnas glädje och lycka för alla!

III.

Anarkisten är ingen opraktisk svärmare. Han vet mycket väl, att om man eftersträvar ett ideal och verkligen vill nå det, så måste man kämpa för det, sätta in sitt jag, sitt allt för att erövra det. Anarkisten är härutinnan mera praktisk än varje annan riktning vid sidan om honom inom socialismen, till exempel socialdemokratin. Hans medel och metoder gå inga omvägar; han arbetar direkt mot sitt mål: *övertagandet av statsauktoriteten och privategendomen*. Med hänsyn härtill anpassar också anarkisten sina metoder och propaganda-taktiska medel.

Det moderna samhället erbjuder människorna tre huvudsakliga inkomstmöjligheter. För det första räntan, som monopolägandet av jorden inbringar, men som icke begränsas härtill, utan också omfattar flera profitinbringande företag inom staten och industrin. För det andra profiten, som uppstår ur industrien tack vare möjligheten av privat-monopolistiskt ägande. För det tredje arbetslönen, som tilldelas de verkliga producenterna, arbetarna, av ägarna till dessa obligata inkomstkällor. Och för att de båda förstnämnda arbetslösa kategoriernas inkomster skola bli så stora som möjligt, pressas arbetarnas löner ned till den lägsta tänkbara nivå.

Det härskande våldet med dess talrika partier, försöka med all makt upprätthålla dessa förhållanden. Det ges ett politiskt parti, som föregiver sig vara emot det bestående systemet; det är socialdemokratin.

ter, som varje människa äger, undertryckts med de våldsammaste metoder. Årtusendenas våld har i själva verket förvandlat människan till en våldsvärkare; och människans befrielse från våldet varav hon behärskas, måste börja hos henne själv. Hon måste frigöra sig från våldsmoralen, auktoritetslydnaden, det skamlösa förvärvsbegäret, småsinnet, som behärskar våra dagars människor som ett själs- och karaktärslyte, i fullkomlig motsättning till den karaktärsdanning, som en sann, ädel, utvecklad och sedlig människa skulle ha att uppvisa. De ekonomiska möjligheter som social likställighet medför, liksom också de mångfaldiga utvecklingsmöjligheter som följer med evolutionen, påskyndar människans strävan efter frihet, den oundvikliga avlösningen av det tyranniska samhällets bestående institutioner. Denna människornas frihetssträvan kan endast inriktas på en väg: på ett konsekvent avkopplande av alla statens våldsmetoder - vilket självklart tvingar staten själv ut ur det mänskliga samhällslivets sfär.

Anarki är således samhället utan stat. Anarki är en organisation av det individuella, sociala och kollektiva livet i överensstämmelse med medborgarnas fria överenskommelser, utan tvångsinverkan från någon som helst yttre makt.

Lagen, som nu utgör statens diktatur, försvinner i anarkin, ur det samhälleliga livet; detta blir även förhållandet med staten. Den kommer att försvinna av samma orsaker, samma bevekelsegrunder, som ställa anarkisterna osm motståndare till varje lag över människor.

I mänsklighetens historia har staten ständigt varit en usurpatorisk makt, som fordrat folkets auktorativa underdånighet. Staten som absolutistisk, som konstitutionellt kunga- eller kejsardöme, republik eller demokrati är alltid samma stat: ett instrument för en kategori av människor, som genom en historisk maktprocess eller genom människornas lättrogenhet och okunnighet fått makten i händerna och nu auktoritärt, till nytta och fromma för sin egen kast, svänger utsugningens och tyranniets gissel över det undertryckta folket. Det är lagen, som tvingat folket att hålla alla dessa villkorliga och onaturliga åtgärder i helgd. Världsligt spelar lagen samma roll som den »heliga skrift» eller »Guds bud» spelar i människornas teologiskt-religiösa liv. De härskandes förbrytelser emot de förtryckta förklarar lagen vara heliga och erkänna dem till och med som rättsåtgärder. Att lagen är genomgående reaktionär, fientligt mot allt rationellt tänkande bevisas av det faktiska förhållandet, att lagen uppstått och helgats genom seder som blivit tradition, dess fruktansvärda förföljelser, dess hämndlystnad och dess bestraffningsmetoder, som ännu

kunna komma till tygellös användning, när dess tidsanda icke längre överensstämmer med de åskådningar, som leva hos folket.

Anarkismens ekonomiska grundlagar äro byggda på socialismen i dess vidaste bemärkelse, i synnerhet socialismens mest logiska och konsekventa samhällssystem, kommunismen.

Det monopolistiska privatägarättssystemet är icke naturligt. Vore det naturligt, behöfde det icke staten till beskydd, det kunde då upprätthållas och befordras genom sig självt. Men monopolistisk privategendom kan endast upprätthållas genom staten. Alla människor fika efter förvärfv och försöka jaga undan sina medmänniskor för att kunna behärska dem. Ju flera som undertryckas, ju större blir profiten, ju större rikedom.

Denna tävlan om materiella monopol vore en förklarlig sak, om mänskligheten befunde sig i ett olyckligt läge, om den hade få materiella ägodelar och en produktion, som gav mindre än det för allas behov oundgängligen nödvändiga. Men raka motsatsen är ju fallet. Och genom vår beundransvärt fullkomnade teknik och intensiva jordkultur kan produktiviteten alltjämt förökas. När privategendomen upprätthålles, sker det uteslutande för att rikta de människor, som äro engagerade i detta legala röveri. Till följd av detta kan privategendomen icke bli något fundament i ett anarkistiskt samhälle.

När människan ser sig omkring finner hon sig omgiven av bålverk, som skilja henne från den övriga världen. Dessa bålverk äro gränserna för hennes förmenta fosterland. Och på samma sätt, som hon bringas i ett konstlat förhållande till grannlandets män och kvinnor genom dessa landsgränser, som dragits av den statliga våldspolitiken, på samma sätt fängslas och omgärdas hon i socialt och ekonomiskt avseende inom sitt eget så kallade fosterland. Arbetaren är alltid slaven och den undertryckte, och skall endast undertrycka andra, när det ligger i hans förtryckares intresse. Men den förtryckte har intet fädernesland, för honom existerar endast utsugare och förtryckare.

I varje land där den kommunistiska anarkismens idéer omplanteras i verkligheten, skall landet förvandlas till en blommande trädgård av glädje och skönhet. Dessa husmassor, smittohärdar, som nämnes storstäder skola avskaffas. Överallt skall det industriella och agrikulturella livet blomstra upp; den iver man visar för trädgårdsanläggningar i våra städer röjer redan nu sådana tendenser. Den period, som efterträder den sociala revolutionen ger folket ostörda tillfällen att utveckla sina olika anlag; alla fria initiativ kunna utvecklas, sedan man lyckats frigöra sig från stats- och kapitalslaveriet. Arbetarnas fackföreningar ha då överallt avlagt sin kampkaraktär

och äro föreningar för kamratskap och broderskap. Ingen grupp äger rätt att utestänga någon annan.

Det är icke den skrivna rätten, som förvägrar dem denna maktyttring, utan helt enkelt den nödvändiga känslan av social likställighet. Således är den enskilda individens utträde ur en grupp och inträde i en annan, liksom också inträdet i flera fullkomligt fritt. Och medan de mångfaldiga organisationerna ta alla samhälleliga produktionsmedel i besittning, jorden som fritt brukas och vars produkter fritt konsumeras, uppstår, på kommunistisk grundval en storartad kultur av produktionsutbyte och driftsmetoder, som genom experiment och erfarenheter slutligen tvingar in mänskligheten på en utvecklingslinje, där klasskampen är bannlyst, emedan klasser icke längre existera. På samma sätt som alla konstlade tvångsgränser och alla nationella begrepp försvinna, så falla också de rigorösa fackorganisations- och grupperingsskiljaktigheterna.

Mänskligheten har vuxit ur sitt vardandes barnsko.

Individen tillåtes lita på sitt eget omdöme, på sin egen logik, på sin individuella skaparkraft. De talrika strävandena och initiativen i de fria kommunerna kommer alltid att föra till nya gruppbildningar; varje inskränkt eller mindrevärdigt behov kommer att utbytas mot andra. Konst, vetenskap, kultur äro folkets gemensamma goda. Varje litet hus med pyntad, avgränsad trädgård förräder sin individualitet, familjeförhållandena med deras nuvarande hycklar- och monopolkaraktär skall försvinna ur detta rike av humanister, där frihet och ädel frid härskar.

Ingen hånar sanningen; kärlek ägnas alla.

Den anarkistiska kommunismens människor äro befriade från alla förbrytelser, som i dag alstras genom våra klassförhållanden; anarkins människor känna inga fängelser, inga domstolar, intet centralt politiskt våld. Det har blivit en sann frid på jorden! Den fria mannen, den fria kvinnan äro icke längre ekonomiskt konkurrerande parter, utan tävlande skapare av allt stort och vackert. Det kommande släktet skall fostras i ädelmod och kommer att överflygla den tidigare generationen. Ty den är icke en avkomma, som är ärvtligt belastad genom alkoholmissbruk, utan produkten av en ren och fri kärlek.

Fria människor, fria i sina materiella behov, människor vars initiativ icke äro bundna på något område för mänsklig verksamhet - vartill skulle de behöva auktoriteter, lagar, föreskrifter? Ett löjligt påhitt! Omfattande sociala och viktigare angelägenheter avgöras icke mera genom några som helst auktoritära föreskrifter, genom majoritetsförtryck, utan helt enkelt genom fria, gemensamma överenskommelser inom kommunen, och där,